ŞİİLİK
(İmamiyye - İsnaaşeriyye)
DİNİ ESASLARININ GÖRÜNEN ÇİZGİLERİ

Telif

Büyük İslam Yazarı
MUHİBBUDDİN HATİB

Şehid Bayram Ali Öztürk Hocanın Hayratıdır

İÇİNDEKİLER

İslam Mezhep ve Fırkalarını Birleştirme Konusu

İslam Hukuku (Fıkhı)…….

Takıyye Meselesi …….

Kur'an-ı Kerîm'e İtirazları …….

Hz. Ali'ye Dahi İftiraları……

Misyonerlerin Sevinci…….

İdareciler Hakkında Görüşleri…….

Hz. Ebu Bekir ve Ömer'e Kinleri…….

Hz. Ömer'in Katiline Saygıları…….

İdareciler Hakkında İnançları …….

Şiilikten Komünistliğe …….

Tahrip ve İntikam'a Teşvik …….

Ric'at İnancı …….

Fikirleri Hiç Değişmemiştir …….

İmamların Gaybı Bilmesi …….

İmamların Derecelerinin Peygamber Derecesinden Yüksektir…….

El-Alkami ve İbnu Ebi-l- Hadid 'in İhanetleri …..

Kurtuluş Ehli Beyt'e Velayet (Bağlılık) İledir …..

Şiiler Sadece Teferruatta Değil Temelde Müslümanlara Muhalefet Etmektedirler …….

Nusayyriye'nin Ayrılması …….

Bab Ve Sirdab Hikayesi …….

Müslümanların Bağlılığı……

Hulefa-i Raşidîn Arasındakı Sevgi ve Muhabbet …

Niçin Onlardan İlgimizi Kesiyor,Teberri Ediyoruz……

Şia'dan İsmailiye'nin Ayrılması …….

Şialar Yaklaşma Değil Mezheplerini Yaymak İstiyorlar ..

Babiyye Fitnesi ……

Faydalı Bir Açıklama …….

Bu Risale ve Diğerlerinde Zikredilen Ehli Sünnet ve Şii İnancı Arasındaki Farkların Özeti……

Sonuç ……

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

İSLAM MEZHEP VE FIRKALARINI BİRLEŞTİRME KONUSU

Müslümanları düşünce, kanaat ve gayelerinde biraraya getirip birleştirmek İslam'ın en büyük hedeflerinden biri olduğu gibi, İslam'ın kuvvetlenmesini, kalkınmasını ve ilerlemesini sağlayan önemli bir faktördür. Aynı zamanda bu yaklaşma her yerde ve her zaman müslüman topluluklarının yararlarınadır.

Bu yaklaşmaya yapılan çağrı, bazı art niyetlerden uzak ise ve bu yaklaşmadan hasıl olacak faydayı, ortaya çıkan zarar kapatmıyorsa hiç şüphesiz her müslümanın bu çağrıya koşması ve bu yaklaşmanın başarısı için çalışması gerekir.

Son senelerde bu çağrı hakkında söylenenler o kadar arttı ki, bu çağrı ve hakkında söylenenler, dört mezhep bağlısı Ehl-i Sünnet'in en büyük merkezi olan Ezher'i dahi etkiledi. Salahaddin Eyyubi'den beri takip ettiği sistemi aşan bir tavırla bu mevzuyu ele aldı. Başta İmamiyye Şiası olmak üzere dört mezhebin dışındaki mezhepleri tanıma işine koyularak onlara yaklaşma işini başlatıp yıllardır takip ettiği çizgiden çıktı. Onun için bu tehlikeli mevzu; meseleyi, doğacak aksaklıkları ve neticeleri müdrik kimselerin araştırma, inceleme ve tartışmasına muhtaçtır. İhtilaf mevzuu dini meselelerin hallinde doğru sözlü, ileri görüşlü ve istikamet sahibi olmak gerekir. Bu meseleleri araştırmaya teşebbüs edenler de meselelere sokuşturulan şeyleri çok iyi bilmesi, Allah için samimi olarak çalışması, araştırma ve hükümde insaflı olması gerekir ki çalışmanın gayesi gerçekleşsin ve faideli neticeler elde edilsin inşaallah. Başarı sebeblerinin en kuvvetlisi iki taraf veya mevzuyla ilgili taraflar arasında karşılıklı anlayış bu konuda ve bu konuyla ilgili her hususta mülahaza ettiğimiz ilk şeydir. Bu mülahazaya Ehli Sünnet ve Şia'yı yaklaştırma meselesinden bir misal verelim : . Şia ve Ehli Sünnet'i yaklaştırmak için Şii bir devletin resmi bütçesiyle Mısır'da bir merkez açtığı görüldü. Bu cömert Şii devleti bu gibi merkezi kendi propaganda ve yayılma yerleri olan Tahran, Kum, Necef, Cebel Amil veya benzeri merkezlerinde değil Ehli Sünnet merkezinde açarak kendi mezhep müntesiplerine göstermediği cömertliği bize göstermiş oldu. Bu cömertlik bir defa değil muhtelif asırlarda tekrar etmiştir. Bu gayeyle gönderdikleri davetçiler mezhepler arası birleşme ve yakınlaşmayı sağlamaya değil ,kendi mezheplerini yaymaya çalışmışlardır. Bu çalışmalar neticesinde Irak'ta Şii'ler azınlıkta Sünni'ler çoğunlukta iken Şii'ler çoğunlukta Sünni'ler azınlıkta kalmışlardır. Celal Es-Suyuti zamanında bu maksatla İran'dan Mısır'a bir davetçi gelmiştir ki Suyuti bu davetçi sebebiyle. «Miftah ul-Cenneti fil-İ'tısam bis-Sünneti» (Cennetin Anahtarı Sünnete Bağlanmakladır) isimli risalesini yazmıştır. «El-Havi lil-Fetava» isimli kitabında bu davetçiye işaret etmiştir. (Müniriyye Matbaası Cilt : 1, Sh. 330).

Yukarda ismi geçen Şii propaganda merkezlerinden son senelerde yaklaşma fikrini yıkıcı, engelleyici kitaplar çıkmıştır. Misal olarak Necef ulemasının üç cüz halinde neşrettikleri «Zehra» isimli kitabı zikredebiliriz.

Bu kitapta Müminlerin Emiri Hz. Ömer b. Hattab'ın erkek suyundan başka şifası olmayan bir hastalığa mübtela olduğunu yazmışlardır. Bunu Cezayir uleması başkanı olan El-Beşir El-İbrahimi Irak'a yaptığı ilk ziyaretinde görmüştür. Bu misli mezhep taassubuyla hareket eden kirli ruhlar yaklaşma fikrine bizden daha ziyade muhtaçtırlar. Yok eğer Ehli Beyt'e onlar daha ziyade bağlı iddialarına göre olduklarını ileri sürerek aramızdaki esas ayrılma noktasının Ehli Beyt'e olan sevgileri ise , nasıl oluyor da İslam'ın omuzlarında yükseldiği Ashabı Kiram hakkında bu derece Kin besliyorlar ve Hz. Ömer hakkında bu kirli söz leri söyleyebiliyorlar! Mezhepleri yaklaştırma meselesinde önce Şia'nın İslam‘ın ilk büyükleri hakkındaki kinlerini hafifleterek ve Ehli Sünnet'in, Ehli Beyt'e gösterdiği sevgiye, onlara karşı saygı görevlerinde kusur etmemelerine teşekkür ederek başlamaları gerekirdi. Ehli Sünnet'in şu kadar kusuru var ki, bizler; Ehli Beyt'i Allah'ın yanı sıra ilah edinmemiş onlara tapınmamışızdır. Kendilerinin bu katılıkları karşısında bizden yumuşama bekleyerek yaklaşmamızı istiyorlar.

Yaklaşma ve anlaşması istenen noktada iki tarafın da anlayış göstermesi şarttır. Yoksa zıt kutupların bir araya gelmesiyle anlayış gerçekleşmez. Ve bu çağrı, çağrı olmaktan ve bugün olduğu gibi iki tarafın değil bir tarafın bu işi gerçekleştirmesi için çalışmış olmaşından öteye geçemez.

Yaklaştırma merkezinin propagandası Şii merkezlerinde kurulmadan sadece Ehli Sünnet'in merkezi olan Mısır'da kurulamayacağı gibi, mezhepleri yaklaştırma dersi Şii okullarında okutulmadıkça Ehli Sünnet okullarında da okutulsun denemez. Yok eğer şimdi olduğu gibi bunu bütün taraflar değil de sadece bir taraf yaparsa bundan başarı beklenemez. Tabii bundan hiç te iyi olmayan bazı aksülameller ortaya çıkmazsa. Bu yaklaşma meselesinin en gülünç tarafı da esası bırakıp teferruat ile ise başlanmaşıdır.

İSLAM HUKUKU (FIKHI)

İslam Hukuku Ehli Sünnet ve Şia nezdinde iki tarafın müştereken kabul ettiği esaslara dayanmamaktadır. Şia'nın hukukta kabul ettiği esaslar Ehli Sünnet imamlarının kabul ettiği esaslar değildir.

Teferruata gitmeden önce her iki taraf arasında bu esaslar üzerinde anlaşma sağlanmadıkça, her iki taraf ilmi müesseselerinde bu esaslar ve usul hakkında gerekli birleştirici çalışmalar yapmadıkça teferruatla vakit öldürmekte hiç bir faide yoktur. Usul derken Fıkıh usulünü (asıllarını) değil her iki tarafça kabul edilen dinin temel esaslarını kastediyoruz.

TAKIYYE MESELESİ

Samimi olarak karşılıklı anlaşmanın ilk engeli «Takıyye» diye isimlendirdikleri inançlarıdır. Zira bu dini inanç onlara inanmadıkları şeylere inanmış gibi ,görünmelerini mübah kılmaktadır.

Anlaşma istemedikleri halde istiyormuş gibi görünmeleri bizim saf kalplilerimizi aldatabilir. Çünkü onlar anlaşmaya razı olmadıkları gibi, bu anlaşmayı kendi saflarına katılmakta olduğunu görürler ve zerre kadar kendi taassuplarından vazgeçmezler.

Takıyye ocakları temsilcileri bizleri anlaşmaya doğru adım attıklarına ikna etseler dahi,

Şia taifesinin hepsi, üst tabaka olsun, avam tabakası olsun bu gülünç oyunun temsilcilerinden ayrı kalacak ve onların kendileri namına konuşmalarını kabul etmeyeceklerdir.

Birliğe yaklaşma hususunda onların ve bizim ortak kaynağımız olması gereken Kur'an-' Kerim'i dahi kabul ettikleri din esaslarına göre, Sahabe (RA)'ın Peygamber (SAV)'den anladığının tam tersine yorumlamakta ve ayetlerin manalarını saptırmaktadırlar. Bunun da ötesinde Necef ulemasının büyüklerinden birisi olan Hacı Mirza Hüseyin b. Muhammed Takıyy-in-Nuri Et-Tabersi ki Şia bu alime çok saygı duyar ve severdi. Hatta öldüğünde (1320) onu Necef'te en mukaddes saydıkları El-Meşhed el-Murtazavi binasında Sultan Nasır Lidinillah kızı Banu el-Uzma'nın odasına defnetmişlerdir.

İşte bu Necefli alim 1292 senesinde Imam Ali'ye nisbet ettikleri kabrin yanı başında «FasI-ul-Hıtab fi isbati Tahrifi Kitab-i Rabbil-Erbab» (Rabler Rabbinin Kitabını Tahrifi isbatta Son Söz) isimli kitabı telif etmiştir. Bu kitapta çeşitli asırlarda yaşamış Şia ulema ve müçtehidlerinin Kur'an-ı Kerim'in eksiltildiğine, bazı ayetlerin çıkarılıp bazı ilaveler yapıldığına dair yüzlerce nass ve delillerini zikretmiştir. Bu kitap İran'da basıldığında gürültü koparmışlardı. Çünkü onlar Kur'an hakkındaki bu şüpheye düşürücü inançlarının kendi üst tabakalarında ve muteber kitaplarında dağınık olarak kalmasını istiyorlardı. Bu inançlarını ortaya koyan delillerin bir kitapta toplanıp binlerce basılarak hasımlarının eline geçmesini ve aleyhlerinde delil olmasını istemiyorlardı. Şia ileri gelenleri bu düşüncelerini açıklayınca müellif ölmeden iki sene önce kitabını müdafaa için bir reddiye kitap daha yazdı ve «Reddü Ba'zı ş-Şübühat an Fasl-ıl-Hıtab fi Isbatı Tahrifi Kitabı Rabbil-Erbab» (Rabbler Rabbinin Kitabını Tahrifi İsbatta Son Söz Kitabı Üzerindeki Şüphelerin Bazılarına Cevap) diye isimlendirdi. Bu Kur'an'ın muhraref olduğunu isbat eden çalışmasına mükafat olarak onu Necef'deki (kendilerince) mukaddes mekana defnettiler.

Bu Necef'li alimin Kur'an'da noksanlık olduğunu beyanlarından birisi «Velayet Suresi» ismini verdikleri surenin Kur'an'da bulunmamasıdır. Bu surede Hz. Ali'nin velayeti zikredilmektedir.

Surenin baş kısmındaki ayet: «Ey sizleri doğru yola götürsün diye size gönderdiğimiz Peygamber ve veliye inananlar.. vs.» Sayfa : 180.

Mısır Adalet Bakanlığı uzmanlarından Muhammed Ali Suudi buna muttali olmuştur. Muhammed Abduh'un ileri gelen talebelerinden biri de, Müsteşrik Brayn. Iran basımlı bir mushafta aynı sureyi görmüştür. Bu mushafta ayetlerin üzerine farsça tercüme yapılmıştır. Kur'an'da tahrif olduğunu Tabersi meşhur kitabında yazdığı gibi, aynı iddia Muhsin Fani El-Keşmiri'nin farsça yazdığı «Debistan Mezahib» isimli kitabında da vardır. Bu kitap İran'da defaatla basılmıştır. Bu uydurma sureyi Müsteşrik Noldke «Tarihul-Masahıf» isimli kitabında (cilt : 2, Sh : 102) Debistan Mezahib'den nakletmiştir. Ve El-Asyaviyye el-Fransiyye gazetesi de 1342 senesinde 431.-439 sayılarında neşretmiştir.

Necef'li alim Kur'an'ın muharref olduğunu Velayet suresinin çıkarıldığıyla isbat eder. «El-Kafi» isimli kitaplarının 289 uncu sayfasındaki (1278 İran baskı) şu satırları nakletmiştir: (Kafi kitabı Şia'nın muteber hadis kitabıdır. Bizdeki Buhari'ye olan itimadımız onlarda bu kitabadır):

«Bizimkilerden birkaçı Sehi b. Ziyad'dan, o da Muhammed b. Süleyman'dan, o da bazı arkadaşlarından, onlar da Ebu-l-Hasan (A.S.)'dan (Yani ikinci Ebul Hasan 206 senesinde vefat eden Ali b. Musa Er-Rıza) şöyle dediğini rivayet etmişlerdir :

Ona, sana canım feda olsun, bizler Kur'an'da öyle ayetler işitiyoruz ki bizde işittiklerimiz gibi değil ve sizden bize ulaştığı gibi de okuyamıyoruz. Bunun için günahkar olur muyuz? Dedi ki : Hayır. nasıl öğrendiyseniz öyle okuyun. Zira size onu öğreten birisi gelecektir.»

Bu söz Şia'nın, imamları Ali b. Musa Rıza'ya uydurdukları bir şey olduğunda şüphe yoktur. Fakat bunun manası onlara göre Osman mushafından öğrenilip okunmasının günah olmadığına dair bir fetvadır. Sonra Şia'nın ileri gelenleri birbirlerine hangi kısmın kendi imamlarınca var olduğunu, hangi kısmın çıkarıldığını öğreteceklerdir.

Şia'nın Takıyye inancına göre gizledikleri Kur'an'ları ile Müslümanlar arasında yaygın olan Hz. Osman Mushafı'nın farkını beyan etmek için Tabersi yukarda ismi geçen kitabını yazmıştır. Yine Şia, Takıyye inancı gereği bu kitabı kabul etmediklerini söyleseler de, bu kitap muteber kitaplarındaki alimlerinin yüzlerce görüşünü topladığından onların Kur'an'ın tahrif edildiği inançlarını isbat etmektedir.

Kur'an hakkındaki bu inançların yayılarak aleyhlerinde kullanılmasını istememektedirler. Onlara göre iki Kur'an vardır. Birisi ortada yaygın olan diğeri ise gizli olan hususi Kur'an. İşte bu gizli Kur'an Velayet suresini de içine almaktadır. Bu gizli Kur'anı imamları Ali b. Musa Rıza'ya isnat ederek uydurdukları «Nasıl öğrendiyseniz öyle okuyun. Zira size onu öğreten birisi gelecektir» sözünden çıkarıyorlar.

Şia'nın iddialarından biri de; İnşirah suresinden «ve caalna Aliyyen sıhrake» (Ali'yi sana damat kıldık) diye uydurdukları bir ayetin çıkarıldığıdır. İnşirah suresinden böyle bir ayetin çıkarıldığını iddia ederken bu surenin Mekki surelerden olduğunu, Hz. Ali'nin ise Mekke'de iken Peygamberimiz'e damat olmadığını bildikleri halde utanmadan bu iddiayı sürdürürler.

Mekke'de Peygamberimiz'in tek damadı El-As b. er-Rabı' el-Emevi'dir. Resulullah (SAV); Hz. Ali, Ebu Cehil'in kızıyla evlenmek istediğinde Hz. Fatıma babasına (SAV) şikayet etmişti de Resulullah (SAV) de Medine'deki mescidinin minberinde As b. Rabi'l methetmişti. Hz. Ali Resulullah'ın bir kızını almışsa Hz. Osman iki kızını almak suretiyle Resulullah'a (SAV) yaklaşmıştır. Hatta ikincisi de vefat edince Resulullah (SAV) ona «Eğer bir üçüncü (kızımız) olsaydı seni onunla evlendirirdik.» buyurmuştur.

Şii alimlerinden Ebu Mansur Ahmed b. Ali bl Ebi Talib Et-Tabersi (588 senesinde vefat eden İbnu Şehr Âşub'un hocalarından biridir) «İhticac ala Ehli-Lücac» isimli kitabında Hz. Ali'nin zındıklardan birine (ismini zikretmiyor) şöyle dediğini söylüyor: Senin bana isyanın, karşı gelmen «Vein hıftüm ella tuksitu filyetama fenkihu ma tabe lekum minennisa» (Himayeniz altındaki yetim kızlarla evlendiğinizde onlara haksızlık yapmaktan korkarsanız hoşunuza giden başka kadınlarla iki, üç ve dörde kadar evlenebilirsiniz) ayetine aykırıdır. Yetim kızlara adaletli davranmak başka kadınlarla evlenmeye benzemez. Bütün kadınlâr da yetim değildir. Daha önce söylediğim gibi o ayetteki «filyetama» kelimesi ile «fenkihu» kelimesi arasında Kur'an'ın üçtebirinden fazlasına denk miktarda ayet münafıklar tarafından Kur'an'dan çıkarılmıştır.

Ebu Mansur burada münafıklar sözüyle Resulullah'ın (SAV) ashabını kasdetmektedir. Bu ashab Kur'an'ı toplamış ve Osman mushafının yazmasıyla bizzat Ali b. Ebi Talib halifeliğinde uğraşmıştır. «El-İhticac ala Ehli Lücac» isimli kitapta Hz. Ali'ye nisbet edilen bu uydurma söz hakikaten Hz. Ali'den sadır olsa bu onun İslam'a ihaneti demektir. Kur'an'ın üçtebiri gibi bir bölümünü saklıyor. En azından halifeliği zamanında saklı olan kısmı insanlara tebliğ etmiyor ve onunla ameli terkediyor demektir. Halbuki halifeliği zamanında onun önünde bunları yapmakta hiçbir engel yoktu. Kur'andan bu miktar ayetleri kendi rızası ile isteyerek saklaması (haşa) nifak demektir. Hz. Ali'ye bu sözleriyle isnad eden Ebu Mansur et-Tabersi bu kitabıyla aslında Hz. Ali'ye ihanet ve küfür damgası vurarak bütün ashabı kiramı münafıklıkla suçlamaktadır.

HZ. ALİ'YE DAHİ İFTİRALARI

Yukarıdaki iddia Hz. Ali'nin halifeliği boyunca elinde imkan olduğu halde Kur'an'dan çıkarıldığını iddia ettikleri kısmı açıklamaması ve onunla insanları amel etmeye davet etmemesi iftirasının delilidir..

MİSYONERLERİN SEVİNCİ

«Fasl-ul-Hıtab fi Isbati Tahrifi Kitabi Rabbi-l-Erbab» isimli kitap Iran, Necef ve diğer bölgelerde yayınlandığında Hristiyan misyonerler bu kitabın neşrine sevinerek kendi dillerine çevirdiler. Çünkü bu kitap Kur'an'ın muharref olduğunu beyan ediyordu. Bu da misyonerlerin tam arzuladığı bir şeydi. Bu durumu Muhammed Mehdi İsfahani el-Kazımı 'Ahsenul-Vedia» isimli (Ravzatul Cennat isimli kitabın zeylidir) kitabının İkinci cild sh. 90'da zikretmiştir.

Şia'nın Buhari'si El-Kafi (1278 İran baskı sh. 54) de iki sarih nass vardır.

Şöyle :

«Cabir El-Ca'fi'nin şöyle dediği rivayet olunur: Ebu Cafer (Aleyhisselam)'ı şöyle derken işittim : KUR'AN'IN İNDİRİLDİĞİ ŞEKİL DE TOPLANDIĞINI YALANCILARDAN BAŞKASI İDDİA ETMEMİŞTİR. ONU İNDİRİLDİĞİ GİBİ ALİ B. EBİ TALİB VE ONDAN SONRAKİ İMAMLARDAN BAŞKASI HIFZEDİP TOPLAMAMIŞTIR.»

Şia nezdinde bizdeki Sahihi Buhari kadar değerli olan bu Kafi kitabını her Şii okur ve bu nassa da iman eder. Biz de deriz ki : Şia kesin olarak Ebu Cafer'e iftira etmektedir. Zira Hz. Ali (RA) Kufe'deki hilafeti müddetince Hz. Osman (RA)'ın topladığı mushaftan başka bir şey ile amel etmemiştir. Ve başka bir mushaf neşretmemiştir. Şayet elinde başka bir mushaf olsaydı onu en azından halifeliği zamanında neşreder onunla amel edilmesini emrederdi. Eğer kendisinde başka bir mushaf var ve bunu da müslümanlardan sakladıysa o zaman Allah'a, Peygamberine ve İslam dinine ihanet etmiş olurdu.

İmam Ebu Cafer Muhammed el-Bakır'dan bu çirkin sözleri duyduğunu söyleyen, Cabir el-Ca'fi, Şia'ya göre ne kadar güvenilir olsa da Ehli Sünnet nezdinde yalancı olarak bilinmektedir. Ebu Yahya el-Hamani dedi ki, Ebu Hanife'nin şöyle söylediğini işittim : Gördüklerim arasında Ata'dan daha faziletli, Cabir el-Ca'fi'den daha yalancı kimse görmedim. (MecelletüI-Ezher. Sayı : 308, Sene : 1372)

Yukarıdaki nassdan daha korkuncu aynı kitapta (Sh. 238, 1381 Baskıda, Sh. 57. 1278 İran baskısı) Cafer es-Sadık'dan rivayet edildiğini uydurdukları şu nasdır:

«Ebu Busayr'dan rivayet olunmuştur, dedi ki : Ebu Abdullah'ın yanına girdim... Ebu Abdullah (yani Cafer es-Sadık) dedi ki :

— Bizde Fatıma aleyhisselamın mushafı vardır.

— Fatıma mushafı da nedir? dedim. Dedi ki :

— Sizin şu mushafınız gibi üç misli (büyük bir) mushaftır. Allah'a yemin ederim ki onda sizin şu Kur'an'ınızdan bir harf bile yoktur.)

Ehli Beyt imamlarına yapılan bu iftiralar çok eskidir. Bu iftiraları bin sene evvel Muhammed b. Yakub el-Küleyni «el-Kafi» isimli kitabta topladı. Halbuki bu iftiralar Küleyni'den daha eskidir. Çünkü o yalanıyla meşhur olmuş seleflerinden ve Şiiliğin temelini atan mühdensilerden rivayet etmektedir.

İspanya İslam hükmü altında iken İmam Ebu Muhammed b. Hazm orada bulunan papazlarla, kitapları İncil'in muharref olduğu hakkında münazara eder deliller getirirdi. Papazlar da cevap olarak Şia'nın Kur'an'ın muharref olduğuna karar verdiklerini söyleyerek delil getirdiklerinde İbn Hazm onlara şu cevabı vermiştir: ŞİA'NIN İDDİASI NE KUR'AN ALEYHİNE NE DE MÜSLÜMANLAR ALEYHİNE DELİL OLAMAZ? ÇÜNKÜ Şİİ'LER MÜSLÜMAN DEĞİLDİR. (Kitabul Fasıl Fi-l-Milel ven-Nihal, Cilt : 2, Sh. : 78 ve Cilt : 4, Sh. : 182 ibni Hazm Kahire'deki ilk baskı).

İDARECİLER HAKKINDA GÖRÜŞLERİ

Dikkat edilmesi gereken noktalardan biri de İmamiyye - İsna aşariyye Şia'sı (Caferi diye de isimlendirilirler) Peygamberimiz (SAV)'den bugüne kadar Hz. Ali'nin hükümeti hariç bütün hükümetler gayri şer'i olduğu esasına dayanmaktadır. Ve hiçbir Şii'nin bu ana kadar gelmiş hükümetlere samimi olarak bağlanması caiz değildir. Onlara düşmanlık besleyip takıyye yapacaktır. Çünkü hepsi gelmiş geçmiş, gelecek olan ve şu andaki hükümetlerin hepsi gasıptır. Şia dininde şeri idareciler itikatlarına göre sadece oniki imamlarıdır.

İdareyi ele almış olsunlar veya olmasınlar. Bunların dışında müslümanların idaresini üstlenenler Hz. Ebu Bekir vo Ömer (RA)'dan bugüne kadar ne kadar idareci geldiyse, ne kadar İslam'a hizmet ederse etsinler, İslam hududlarını ne kadar genişletirse genişletsinler, Allah yolunda ne kadar çalışırsa çalışsınlar onların hepsi müstebiddir ve gasıptırlar.

HZ. EBU BEKİR VE ÖMER'E KİNLERİ

Şia Hz. Ali (RA)'dan başka idareyi ele alan herkese Hz. Ebu Bekir ve Ömer (RA) dahil lanet ederler. İmam Ebul-Hasan Ali b. Muhammed b. Ali b. Musa'ya iftira ederek Hz. Ebu Bekir ve Ömer '(RA)'a Tağut demelerini dostlarına öğrettiğini söylemektedirler. Bunu en büyük Cerh ve Tadil kitapları olan (Tenkıhul Mekal fi Ahval'ir-Rical» isimli kitabın yazarı Caferi taifesinin Şeyhi Allame-i Sani Ayetullah el-Mamkani 207 inci sayfada zikretmiştir. (Murtazaviye Matbaası, Necef 1352).

(Es-Serair) kitabının sonunda Muhammed b. İdris el-Huliy (Mesail el-Rical ve Mükatebetühüm ila Mevlana ebi'l-Hasen b. Muhammed b. Ali b. Musa Aleyhisselam» kitabından Muhammed b. Ali b. Isa meseleleri arasında naklediyor ki Muhammed b. Ali b. Isa şöyle dedi : «Ona yazdım ve Nasıb'ı (Ehli beyte düşmanlık edene verdikleri isim) sordum. Bir kimsenin Nasıb olduğunu Cibt ve Tağut (Hz. Ebu Bekir ve Ömer'i kastediyor) u üstün tutması ve imamlıklarını sahih itikat etmesinden başka bir şeye gerek var mı? Cevap şöyle geldi : Kim bu hal üzereyse o Nasıb'dır. Yani Hz. Ebu Bekir ve Ömer'i diğer sahabeden üstün tutan onların imametini sahih itikat eden her insan ehli beytin düşmanı demektir. Cibt ve Tağut tabirini Şia «Dua-usanemey Kureyş» (Kureyş'in iki putunun duası) ismini verdikleri dualarında kullanıyorlar, Cibt (batıl tanrı) ve Tağut ile Hz. Ebu Bekir ve Ömer'i (RA) kastediyorlar. Bu dua (Miftahul Cinan) isimli kitaplarının 114 ncü sayfasındadır. Bu kitap onlara göre İslam ülkelerinde yaygın olan Delaili Hayrat mesabesindedir. Mezkur dua ise şöyledir ;

(Allahümme salli ala Muhammedin ve ala âli Muhammedin vel'an sanamey Kureyşin ve cibteyhima ve tağuteyhima vebneteyhima... vs.»

(Ey Allah'ım Muhammed'e ve Muhammed'in âline salat eyle. Kureyş'in iki batıl tanrısına ve tağutuna ve iki kızına lanet eyle...) İki kızıyla da mü'minlerin annesi Hz. Aişe ve Hafsa (RA)'yı kastediyorlar.

HZ. ÖMER'İN KATİLİNE SAYGILARI

İran'da mecusilik ateşini söndüren ve mecusilerin İslam'a girmelerine sebeb olan Hz. Ömer'e (R.A)duydukları kin o dereceye varmıştır ki, Hz. Ömer'in(R.A) ın katili mecusi Ebu Lü'lüe'yi din kahramanı olarak ilan etmişler ve ona (Baba Şücau'd-Din» ismini vermişlerdir. Ali b. Muzahir (Şia'nın adamlarından) Şia şeyh ve öncülerinden Ahmed b. İshak EI Kummi el-Ahvas'dan Hz. Ömer'in katledildiği günün en büyük bayram, şeref, müjde, büyük temizlik, bereket ve teselli günü olduğunu rivayet etmiştir.

İDARECİLER HAKKINDA İNANÇLARI

Hz. Ebu Bekir Ömer (RA) Salahaddin Eyyubi ve İslam topraklarını genişletip İslam'ı yayan bugüne kadar İslam adına bu işi yürüten bütün idareciler Şiiler'in ölünceye kadar muhafaza ettikleri inançlarına göre hepsi istisnasız müteğallibedirler, zalimdirler ve cehennem ehlidirler. Çünkü hiçbirisi şer'i değildirler. Ve Şia'nın kendilerini sevmesine, itaatına ve onların yardımlarına müstahak değildirler. Ancak Takıyye inançlarının gereği bu idarecilerden bir şeyler alabilmek için onlara münafıklık yapabilirler. İnanç esaslarından biri de Mehdi geldiğinde (Mehdi onların onikinci imamlarıdır. Onlara göre hâlâ yaşamaktadır.

Onun çıkmasını beklemektedirler. İsmini veya lakabını yazdıklarında önüne Ayn ve Cim harfi yazarlar yani Acellallahu ferecehu (Allah bir an önce çıkarsın) ibaresini yazmış olurlar) bin seneyi aşan bu uzun uykusundan kalktığında Allah ona ve babalarına geçmiş bütün müslüman idarecileri başta da Cibt ve Tağut (Ebu Bekir ve Ömer) olmak üzere hepsini diriltecek ve Mehdi ile ecdadı olan onbir imam onları muhakeme ederek idareyi gasbetmenin hesabını soracaklar.

Çünkü onlara göre İslam'da idare Resulullah (SAV) vefat ettikten sonra sadece onların hakkıdır. Onlardan başkası bu hakka sahip değildir. Mehdi bu tağutları (!) muhakeme ettikten sonra onlara kısası uygular ve her asır için üçbin idareci idam edinceye kadar beşyüzer beşyüzer onları öldürür. Bu hadise onlara göre kıyamette ba's gününden önce olacaktır. Ölenler öldükten ve idam edilenler idam edildikten sonra mahşer için büyük ba's (diriliş) başlar.

Bundan sonrası ya cennettir ya da cehennem. Cennet, ehli beyte ve şu yukarıdaki inançları taşıyanlara, cehennem ise Şii olmayan herkese. Şia bu diriltme, muhakeme ve kısasa RİCAT ismini vermiştir. Bu inanç hiçbir Şii'nin zerre kadar şüphe etmediği temel inançlarından biridir. Bazı saflar Şia'nın bu inançları son zamanlarda terk ettiğini zannetmektedirler ki, bu büyük bir hatadır, gerçek ile bağdaşmamaktadır.

ŞİİLİKTEN KOMÜNİSTLİĞE

Şii'ler Safevi devletinden bugüne kadar bu inançlara sıkısıkıya bağlıdırlar. Bugün ise ya bu inançlara aynı şekilde sıkısıkıya bağlılar yahutta çağdaş bir öğretim ile bu hurafelerden vazgeçip komünizme bel bağlamışlardır. Irak'taki komünistler ve İran'daki komünist Tudeh Partisi bağlıları önceleri Şii iken inançlarının batıl olduğunu görerek komünist olan Şiiler'dir. Şiiler de orta yolu takip eden bir yol yoktur. Ya mezhebinin bazı menfaatlerini düşünerek Takıyye yapar veya yine Takıyye ile diplomatik, partisel ve şahsi menfaatları için gizlediklerinin aksini göstermeye çalışırlar.

Ric'at inançlarını bilmen için sana Şii önderlerinden Şeyh-i Müfid diye isimlendirdikleri Ebu Abdullah Muhammed b. Muhammed En Numan'ın «El-lrşad fi Tarihi Hucecillah ala-Iibad» kitabında yazdıklarını zikredeyim (Sah. 398-402 İran taşbaskılı tarihi belli değil, Muhammed Ali Muhammed sen el-Külbabki hattıyla basılı). El Fazl b Şazan, Muhammed b. el-Kufi'den o da Vehb b. Hafs'dan Ebu Busayr'ın şöyle dediğini rivayet etti :

TAHRİP VE İNTİKAM'A TEŞVİK

Ebu Abdullah (yani Cafer-i Sadık) dedi ki : Kaim (Onbir asır önce doğup hâlâ ölmediğini zannettikleri onikinci imamları. Onlara göre bu imam kalkacak ve hüküm sürecektir) yirmiüçüncü gece, ismiyle çağrılır. Ve aşure günü kalkar. Muharrem'in onuncu gününde onu Kabe'de rükün ile makam arasında görür gibiyim. Cebrail sağında (Allah için biat) diye nida eder. Şii'ler yeryüzünün dörtbir yanından ona biat için gelirler. Yeryüzü onlara dürülür bükülür ki kolayca gelsinler. O Mekke'den Kufe'ye gelir ve Necef'imizde konaklar sonra da oradan askerlerini diğer şehirlere gönderir.

Haccal Sa'lebe'den o da Ebu Bekir El Hadrami'den Ebu Cafer (Muhammed Bakır)'ın şöyle dediğini rivayet etmiştir: Kaim aleyhisselamı Küfe Necef'ine Mekke'den beşbin melekle yürüdüğünü görür gibiyim. Cebrail sağında, Mikail solunda mü'minler önünde, askerlerini ülkelere gönderiyor.

Abdülkerim el-Ca'fi rivayet ederek dedi ki; Ebu Abdullah'a (Cafer-i Sadık) :

— Kaim aleyhisselam ne kadar hüküm sürecek? diye sordum.

— Yedi sene. Seneler uzar, hatta onun senesiyle bir sene sizin on senenize denk olur. Hüküm sürdüğü seneler sizin senelerinizle yetmiş sene miktarındadır, dedi.

Ebu Buseyr ona: — Allah seneleri nasıl uzatır? diye sordu.

O ise şunları söyleri ; Allah gezegenlere beklemesini ve yavaş hareket etmesini emreder. Böylece günler ve seneler uzar. Kaim'in gelmesi yaklaştığında Cemaziyel ahire ayında ve Receb'in on gününde mahlukatın eşini görmediği bir yağmur yağar. Allah mü'minlerin etlerini ve bedenlerini kabirlerinde bitkinin bitmesi gibi çıkartır. Onları kabirlerinden kalkınca saçlarının toprağını silkeler vaziyette görür gibiyim, diye cevap verdi. Abdullah b. Muğıre. Ebu Abdullah (Cafer-i Sadık) aleyhisselamın şöyle dediğini rivayet etti :

— Âli Muhammed'den Kaim geldiğinde Kureyş'ten beşyüz kişiyi kaldırır ve boyunlarını vurur. Bunu altı defa tekrar eder.

— Bunların sayıları bu kadar var mıdır? dedim. (Abdullah b. Muğıre'nin buna şaşması o zamana kadar Hulefai Raşidin, Emevi, Abbasi ve diğer müslüman idarecilerin sayısı bu sayının onda birine bile vasıl olmamasındandır).

Cafer-i Sadık dedi ki :

— Evet onlardan ve onların dostlarından.(Başka bir rivayette) Bizim devletimiz devletlerin sonuncusudur. Bizi gördüklerinde , bizim elimizde hüküm olsaydı biz de bunlar gibi yapardık“ dememeleri için onlar bizden önce devlet kurup hüküm sürdüler.

Cabir el-Ca'fi Ebu Abdullah'ın şöyle dediğini rivayet etti :

Âli Muhammed'in Kaim'i geldiğinde Kur'an'ın indiği gündeki şekliyle öğretildiği çadırlar kurar. O gün Kur'an'ı ezberlemek bugünkünden daha zordur. (Yani o gün Cafer-i Sadık zamanında bulunan Osman mushafının dışında bir mushaf öğretecek. Çünkü öğreteceği mushaf Şiiler'e göre şu anda bizde bulunan mushaf değildir. Onlara sormak gerekir: Bekledikleri onikinci imam İslam'a birinci imam kabul ettikleri Hz. Ali'den daha mı vefakârdı? Neden böyle bir Kur'an

vardı da Hz. Ali halifeliğinde elinde imkân olduğu halde müslümanlara öğretmedi. Bu inançlarıyla Hz. Ali'ye dahi leke sürmekte onu ihanetle suçlamaktadırlar.

Abdullah b. Aclan Ebu Abdullah aleyhisselamın şöyle dediğini rivayet etti : (Âli Muhammed'in Kaim'i (onikinci imam) geldiğinde Davud aleyhisselamın hükmüyle hükmedecektir..» (Halbuki Allahu Teala bu şekilde hükmü hoş görmemiş ve «Davud kendisini denediğimizi sanmıştı da, Rabbi'nden mağfiret dileyerek eğilip secdeye kapanmış tevbe etmiş Allah'a yönelmişti» buyurmuştur. Sad suresi ayet : 24)

Mufaddal b. Ömer de Ebu Abdullah'ın şöyle dediğini rivayet etti :

Kufe'den Musa kavmine mensup yirmiyedi (!) ehli kehfden yedi kişi, Yuşa b. Nun, Süleyman, Ebu Dücane el-Ensari Mikdat ve Malik el-Eşter, Kaim aleyhisselam ile Küfe'den çıkarlar ve onun huzurunda ona yardımcı ve idareci olurlar.

Şu yukarıdaki naslar Alimlerinin en ulusu olan Şeyhi Müfid'den (uydurma olduğunda şüphe bulunmayan) senedleriyle harfiyyen nakledilmiştir. Bu söylenenler ehli beyte yapılan iftiralardır. Ehli beytin en büyük musibeti bu tip insanların kendilerine sahip çıkarak bu türlü yalanları onlara ithaf etmeleridir. Şeyhi Müfid'in bu eseri İran'da basılmıştır.

RİCAT İNANCI

Ric'at inancı (Müslüman idarecilerin muhakemesi) Şiiler'in temel inançlarından olduğundan alimleri «Emali el-Murtaza» kitabının müellifi Seyyid Murtaza (bu zat Şerif Rıza Şair'in kardeşidir. Aynı zamanda Nehcül Belağa'yı tahrif edip ziyadeler yapıp sahabeye sataşarak kitaba üçte biri kadar ziyadede ortaklık yapan zattır). İşte bu Seyyid Murtaza «EI-Mesail en-Nasırıyye» isimli kitabında şunları yazmıştır :

«Mehdi (Âli Muhammed'in Kaim'i diye isimlendirdikleri on ikinci imamları) zamanında Ebu Bekir ve Ömer çarmıha gerilirler. Çarmıha gerildikleri ağaç yaş iken onlar gerildikten sonra kurur.»

FİKİRLERİ HİÇ DEĞİŞMEMİŞTİR

Şii büyükleri ve alimleri asırlar boyu Resulullah'ın iki veziri Hz. Ebu Bekir ve Ömer, diğer İslam halifeleri, idarecileri, kumandanları mücahit ve alimleri hakkında bu iğrenç tutumlarında devam edegelmişlerdir.

Yaklaştırma merkezinde çalışan davetçilerini dinledik. Şu yukarıdaki inançlarını araştırmaya vakti olmayanlar o davetçinin dediği gibi bunların eski olduğunu şimdi ise değiştiğini zannederler. Bu zan yalandır, hiledir. Çünkü ilmi merkezlerin hepsinde okuttukları kitaplarda bütün yukarıda saydıklarımız mezheplerinin kaçınılmaz esasları olarak okutulmaktadır.

Necef, Iran ve Cebel-i Amil ulemasının zamanımızda telif ettikleri eserler eskilerinden daha kötü, yaklaşmayı ve anlaşmayı yıkmada daha aşırı bir tutum içindedir. Buna sabah akşam mezhepleri birleştirme ve yaklaştırmaya çalıştığını ilan etmekte devam eden, Mısır'da ve başka ülkelerde bu fikri taşıyan arkadaşları bulunan Muhammed b. Muhammed Mehdi el-Halisi isimli zat ile misal verelim. Birliğe ve anlaşmaya davette çalışan bu zat «lhyau'ş-Şeriati fi Mezhebi'ş-Şia» isimli kitabında Hz. Ebu Bekir ve Ömer'in mü'min dahi olmadıklarını yazarak onlardan iman sıfatını dahi kaldırmaya kadar taassubunda koyudur. Bakınız kitabının Cilt : 1, Sh. : 63-64 üncü sayfalarında ne yazıyor: «Ebu Bekir ve Ömer'in; Kur'an'da haklarında Allah'ın kendilerinden razı olduğuna nas bulunan Rıdvan biati ehlinden olduğunu söyleseler de biz deriz ki : Şayet Allahu Teala (Sana biat edenlerden Allah razı olmuştur) yahut (Ağaç altında sana biat edenlerden razı olmuştur) deseydi o zaman kendisine biat eden herkesten razı olduğuna delalet ederdi. Fakat Allah (Sana biat ettiklerinde mü'minlerden razı olmuştur) dediğinden, ayette sadece mü'min diye zikredildiğinden hakikaten iman edenlerden başkasına delalet yoktur.»

Bunun manası Hz. Ebu Bekir ve Ömer hakikaten iman etmemişlerdir. Onun için de ayetin manası onları içine almaz. Bu iki muasır Şii alimi İslam ve müslümanların korunması hususunda müslümanların menfaatlarını ön plana aldıkları davasının müdafileri olduğunu söyleyen bu iki çağdaş Şii alimi yazdıkları eserlerinde Resulullah (SAV)'den sonra müslümanların en üstün ve faziletlisi veya en azından müslümanların en hayırlısı olan Hz. Ebu Bekir ve Ömer hakkında inançlarını böyle açıklarken mezhepler arasında nasıl bir yaklaşma ve anlayış beklemektedir. Bu adamlar müslümanların kalesinde düşman hesabına çalışan casuslar değil de nedir?

Resulullah'ın ashabını, tabiileri ve müslüman idarecileri, İslam binasını ayakta tuttukları ve İslam alemine o şerefli günleri yaşattıkları halde bu aşağı derekelere indirirken kendi imamlarına imamlarının dahi kabul etmeyeceği şeyleri ithaf ediyorlar. Kafi kitabında Küleyni oniki imama öyle vasıflar ve sıfatlar vermektedir ki imamlar insanlık evsafından sıyrılarak eski çağdaki Yunan tanrıları derecesine çıkarılmaktadır. Kafi ve diğer muteber kitaplarındaki bu vasıfları bir araya toplasak koca bir cilt ortaya çıkar. Onun için biz sadece Kafi kitabındaki konuların (bab) başlıklarını zikretmekle yetineceğiz :

İmamlar; meleklere, nebi ve resullere verilen ilimlerin hepsini bilirler.» Kafi. Sh : 255.
«İmamlar ne zaman öleceklerini bilirler.

Ve onlar kendi istekleri olmadıkça ölmezler. Kafi, Sh : 258.

(İmamlar olmuş ve olacak her şeyin ilmini bilirler. Onlara hiçbir şey gizli değildir.) Kafi, Sh : 260.

(İmamlarda bütün kitaplar vardır ve onları çeşitli dillerde olmasına rağmen anlarlar bilirler)' Kafi, Sh : 227.

«Kur'an'ı imamlardan başkası toplamamıştır. Onlar Kur'an ilimlerinin hepsini bilirler.» Kafi. Sh : 228.

«İmamların sahip olduğu şeyler peygamberlerin alametlerindendir.» Kafi, Sh : 231.

(İmamların durumu ortaya çıkınca Davud ve âli Davud'un hükmü ile hükmederler. Delil istemez ve sormazlar.) Kafi, Sh : 297.

(İmamlardan çıkanlar hariç insanların elinde bulunan her şey batıldır. İmamlardan çıkmayan herşey de yine batıldır.) Kafi, Sh : 399.

(Yeryüzünün hepsi imamındır.) Kafi. Sh :407.

İMAMLARIN GAYBI BİLMESİ

Oniki imamlarına bu imamların dahi kabul etmeyeceği, sıfatları uyduran Şii'ler bir taraftan imamların beşeriyyetin üstünde bir mertebede olduğunu iddia ederken öte yandan Resulullah (SAV)'ın Allah'ın vahyettiği göklerin yaratılması, cennet ve cehennemin vasıfları gibi gayba dair haberlerini inkar ediyorlar.

Kahire'de yaklaştırma merkezinin çıkardığı Risaletül - İslam dergisi dördüncü senesi dördündü sayı 368 inci sayfasında Lübnan'daki Şii yüksek mahkeme reisinin kalemiyle bu inkarlarını tescil etmişlerdir. Bu asrın büyük alimlerinden olduğunu kabul ettikleri bu zat <<İmamiyye Şiası İçtihadlarından» adı altında bir makale yazmış ve orada müctehitlerinden Muhammed Hasan El-lştiyani'den «Bahrul - Fevaid» kitabının 267 inci sayfasında şöyle dediğini nakletmiştir: «Peygamber; abdesti bozanlar, hayz ve nifas ahkamı gibi şer'i hükümleri haber verirse onu tasdik etmek ve haber verdiğiyle amel etmek vaciptir. Eğer göklerin ve yerin yaratılması, huriler, köşkler gibi gayba ait şeylerden haber verirse (bu haberin Peygamberden sadır olduğunun sıhhati) zan yoluyla değil kesin olarak bilinse dahi ona inanmak vacip değildir.

Ne garip değil mi? imamlarına iftira ederek subutu kesin olmadığı halde imamlarının gaybi bildiğine iman ediyorlar ve delaleti kesin olan ayet ve sahih hadislerle sabit olan göklerin yaratılması, cennet ve cehennemin evsafı gibi Resulullah (SAV)'dan sahih olarak gelen gayba dair haberlere inanmamayı kendilerine mübah sayıyorlar. Halbuki Resulullah (SAV)'ın kendi heva ve hevesinden konuşmayacağı ayetlerle sabittir. Resulullah (SAV)'den sahih olarak gelen gaybiyyat ile imamlarına nisbet ettiklerini mukayese eden kimse Resulullah'dan Kur'an'da ve mütevatir hadislerde' sabit olanların Şiiler'in imamları hakkında inandıklarının bir küçük parçasına dahi yetişemiyeceğini apaçık anlar.

Gayb haberlerini rivayet eden Şiiler ehli sünnet Cerh ve Tadil uleması nezdinde yalancı olarak bilinmektedir. Fakat Şiiler buna hiç aldırış etmez ve onların imamlardan rivayet ettiklerini tasdik ederler.

Yaklaştırma merkezinin çıkardığı Risaletü-l-İslam dergisi, Lübnan Şii Yüksek mahkemesi reisi ve müctehidleri Muhammed Hasen el-lştibani Resulullah'dan sahih rivayetlerle sabit olan gayb haberlerine inanmanın vacip olmadığı davasını alkışlıyor ve Peygamberlik görevini abdest hayız nifas ve benzeri fıkhi meselelere hasretmeyi istiyorlar.

İMAMLARIN DERECELERİ PEYGAMBER DERECESİNDEN YÜKSEKTİR

İmamlarının mertebelerini kendisine vahiy inen Resulullah (SAV)'ın mertebesinden üstün tutarlarken bunlarla bizim aramızda hangi yaklaşma mümkün olacak bilmiyoruz.

Asırlar boyunca Şiilerin yüksek tabakasında olsun halk tabakasında olsun İslam hükümetlerine karşı eğer hükümet kuvvetli ise menfaat elde etmek için Takıyye inancım kullanarak mühim merkezlere geldikleri ve hükümet zayıfladığında veya hücum edildiğinde hemen aleyhine geçip düşman tarafına intikal ettikleri tarih boyunca Şiiler'in her tabakasında mülahaza edilen şeylerdendir.

Abbasiler Emeviler aleyhinde ayaklanınca Şia'nın tutumu böyleydi. Hatta Abbasiler'in isyanı, Şiiler'in teşvikleriyle olmuştu. Aynı şeyi Abbasi devleti Hulagu tarafından tehdid edilince Abbasilere yaptılar. İslam halifesine, müslümanların başkentine, ilim ve irfan merkezine karşı putperest Hulagu ile birleştiler.

Şia alimlerinden En-Nusayr et-Tusi Abbasi halife Mutasım'a saçını başını yolarak methiyeler, şiirler yazarken çok geçmeden 655 senesinde hemen aleyhine geçmiş, İslam'ın Bağdad'da bir an önce yıkılmasını gözlemeye başlamış ve maalesef Hulagu'nun yanında yer alarak en ön safa geçmiş, Hulagu ile müslümanların boğazlanmasını kontrol etmiş ve islam kitaplarının Dicle'de boğulmasına rıza göstermiştir.

EL-ALKAMİ VE iBNU EBI-L-HADİD'İN İHANETLERİ

Şii şeyhi En-Nusayr et-Tusi'ye bu büyük ihanetleri irtikabında iki arkadaşı daha iştirak etmiştir. Birisi Şii bir vezir olan Muhammed b. Ahmed el-Alkami, diğeri ise Alkami'nin sağ kolu olan Mutezile mezhebine mensup Şiiler'i bü hususta geride bırakmış birisi olan Abdülhamid b. Ebi-l-Hadid. Bu zat ömrü boyunca Resulullah'ın ashabına düşman olarak yaşadı. Nehcul-BeIağa kitabına Islam tarihini teşvih eden yalanları doldurarak yaptığı edepsizce şerhiyle Ashaba düşman olarak hayat sürdü. İslam'ın mazisindeki gerçekleri İslam'a sokuşturulan fikirleri bilmeyenler bunların yazdıklarına hâlâ kanmaktadırlar. Hatta bazı zeki ve faziletli müelliflerimiz dahi bunlara inanmakta. Halife Mutasım vezir yaparak ikram etmesine, iyilikte bulunmasına karşıllk ona ihanet eden Ibnu Alkami ihanetini ve iyiliğe karşı kötülükle cevap vererek asıl gizledikleri düşünceleri açığa vurmuştur. Hülagu musibetinde İslam'ın başına gelenlere sevinen Şiiler bu asra kadar İslam'a düşmanlık beslemekte ve bundan lezzet almaktadır. Dileyen Şiiler'in yazdığı bütün Teracim kitablarından En-Nusayr et-Tusi'nin tercüme-i halini okusun. En son telifleri bu hususta El-Hunsari'nin «Ravzatu-l-Cennat» kitabıdır. Bu kitab Moğolları, hainleri övgü ve İslam'ın başına gelenlere sevindiklerini beyanla doludur. Büyüğü küçüğü bütün Şiiler'in müslümanların katliamıyla ferahladıkları, çocuk ihtiyar demeden müslümanların öldürülmesine en azılı düşman dahi sevincini gösteremezken, kalbi vahşi hayvanlardan daha sert olanlar dahi utanırken Şiiler'in bu duruma sevindiklerini beyanla doludur.

Bu mevzuyu kısa tutmak isterken yine uzadı. Biz, Şiiler'in muteber kitaplarından nakiller yaparak kısa tutmak istemiştik. Bu mevzuyu yaklaştırma konusuyla ilgili bir nakil yaparak bitirelim de her müslüman bu tip mezheplerle özellikle de Şiilerle yaklaşmak ve anlaşmanın nasıl imkansız olduğunu görsünler. Bu onların sarih itiraflarıdır :

«Ravzatu-l-Cennat» kitabında Şii önderlerinin tarihçiliğini yapan El-Hunsari, En-Nusayr Et-Tusi'nin tercüme-i halini yazarken naklettiklerinden birisi de sayfa 579'da yazdıklarıdır. (1367 İkinci Baskı Tahran). Diyor 'ki : «Tusi'nin gerçek ve araştırma ürünü olan sözü fırka-i naciyeyi tayin ederken yetmişüç fırkadan sadece Imamiyye'nin fırka-i naciye olduğunu beyan ettiği sözüdür. Tusi dedi ki :

«Ben bütün mezhepleri inceledim. ahvalini, fer'i meselelerini tahkik ettim, İmamiye'nin dışındaki tüm mezheplerin iman hususunda isbatı ve nefyi müsavi olan bazı hususlarda ihtilaf etseler de— müşterek olduklarını gördüm. Sonra, İmamiye taifesini hepsine muhalefet eder buldum. Eğer onlardan başkası naciye olsaydı hepsinin naciye olması gerekirdi. Bu da gösteriyor ki fırka-i naciye imamiye'dir, başkası değildir.»

KURTULUŞ EHLİ BEYT'E VELAYET (BAĞLILIK) İLEDİR

El-Hunsari şöyle diyor: (Yukarıdaki ibareyi naklettikten sonra) Es-Seyyid Nimetullah el-Musevi dedi ki : «Bunun manası bütün fırkalar (Kim lailahe illallah derse cennete girer) hadisine dayanarak şehadeteyni getiren herkesin kurtulacağını söylemektedirler. Bu Imamiye fırkası ise kurtuluşun ehli beyte ve onikinci imama bağlanmakta. onların düşmanlarından berî olmakta olduğuna ittifak etmişlerdir. (Yani Hz. Ebu Bekir, Ömer ve bütün müslümanlardan, Şia olmayan herkesten teberri edeceksin. alâkayı keseceksin ki kurtulasın). Kurtuluşun yolu olan bu itikadla İmamiye bütün mezheplerden ayrılır.»

ŞİİLER SADECE TEFERRUATTA DEĞİL TEMELDE MÜSLÜMANLARA MUHALEFET ETMEKTEDİRLER

Tusi, Musevi ve Hunsari hem doğru hem de yalan söylüyorlar. İslam mezheplerinin temelde birbirine yakın bazı teferruatta fark bulunduğunu şöylerken doğru söylüyorlar. Çünkü temelde birbirine yakın mezhepler arasında yaklaşma ve anlaşma mümkündür. Ama bu yaklaşma ve anlaşma Şiiler'le imkansızdır. Çünkü Şiiler müslümanlara temelde muhalefet etmektedirler. Şiiler; müslümanlardan Ebu Bekir ve Ömer'e lanet etmedikçe ve Şii olmayan herkesten berî olduğunu ilan etmedikçe razı olmazlar. Onların razı olması için Hz. Osman'ın zevceleri olan Resulullah'ın kızlarına, Peygamber'in methettiği As b. Rabı'e düşman olmak gerekir. Kur'an'ın muharref olduğunu iddia gibi, buna benzer sapık itikadlarına inanmayan ehli beytten dahi, İmam Zeynelabidin b. Hüseyn b. Ali gibi herkesten müslümanların uzaklaşması lazım ki Şiiler bizden razı olsunlar. Asırlar boyunca her tabakada Kur'an'ın muharref olduğuna inananların bu inancını «Faslul-Hıtab» isimli kitabıyla ortaya koyan Tabersi gibi inanmadıkça Şiiler müslümanlardan razı olmazlar. (Muğire b. Şube'nin kabri yanında Hz. Ali'nin kabri diye bu kitabı yazma cinayetini işlemiştir).

Şiiler kendileriyle anlaşmamız ve bizden razı olmaları için bize Resulullah'ın ashabına lanet etmemizi, kendi dinleri üzere olmayan herkesten hatta Peygamberimiz'in kızlarından ve mübarek neslinden gelenlerden başta da Zeyd b. Zeynelabidin'den teberri etmemizi, onlora düşman olmamızı şart koşuyorlar. İşte Nusayr Tusi'nin gerçek yönü budur. Onu Seyyid Nimetullah Musevi, Mirza Muhammed Bakır el-Musevi ve el-Hansari el-lsbahani takip etmiştir. Bu akideye, bu inanca takıyye ınancını açıklayan veya takıyye inancı arkasına gizlenen hiç bir Şii muhalefet etmemektedir.

Yukarıda hem doğru hem de yalan söylüyorlar demiştik. Doğrularını anlattık. Yalan söylediklerine gelince: Şia'nın dışında kalan taifelerde kurtuluş yolunun şehadeteyni söylemeye bağlı olduğunu iddia etmeleridir. Eğer onlarda biraz akıl olsaydı şehadeteynin biz de İslama

girmenin adı olduğunu harbi de olsa şehadeteyni getirince malını canını koruyacağını, kurtuluşun ise ancak imanla olacağını, imanın da Ömer b. Abdülaziz'in buyurduğu gibi— farzları, sünnetleri, hududu olduğunu, bunları tamamlayanın imanını tamamlayacağını, tamamlamayanın imanını da tamamlamayacağını bilmeleri gerekirdi.

İddia ettikleri onikinci imamları ise tamamen hayali bir şahıstır. Çocuk bırakmadan vefat eden Hasan el-Askeri'ye nisbet ettikleri bir yalandır. Kardeşi Cafer terekesini çocuğu olmadığı halde tasfiye etmiştir. O zaman Alevileri doğdukça kaydeden siciller vardı. Hasan el-Askeri'ye böyle bir çocuk kaydedilmemiştir. O çağda yaşayan Aleviler de Hasan el-Askeri'nin vefat ettiğinde erkek çocuk bıraktığını bilmiyorlar. Fakat Hasan el-Askeri çocuksuz olarak vefat ettiğinde imamiyyenin imamet silsilesi durmuş oldu. Mezheplerinin onun ölümüyle öldüğünü, imamları olmadığı için imamsız kaldıklarını gördüler.

NUSAYRIYYE'NIN AYRILMASI

Bu durumda şeytanlarından birisi olan Beni Nümeyre kölelerinden Muhammed b. Nusayr ortaya Hasan el-Askeri'nin sirdapta (babasının evinde) gizli bir oğlu bulunduğu 'fikrini ortaya attı ki kendisi ve arkadaşları, Şiiler'in halk tabakasından ve zenginlerinden imam adına zekat toplayabilsinler ve böylece de kendilerinin imamiye olduğu iddiasını devam ettirsinler. Bu Muhammed b. Nusayr hayali sirdabın kapısı olmayı hayali imam ile Şiiler arasında zekat toplamak görevini kendisi üstlenmek istedi. Arkadaşları ona muhalefet ettiler ve bab (kapının) Hasan el-Askeri‘nin evi yakınında bulunan Hasan Askeri'nin alışveriş yaptığı bir yağcı olmasında ısrar ettiler.

BAB VE SİRDAB HİKAYESİ

Bu anlaşmazlık başgösterince Muhammed b. Nusayr onlardan ayrılarak kendisine nisbet edilen Nusayriyye mezhebini tesis etti. Arkadaşları ise hayali onikinci imamın evlenmeşini ondan çocuklar ve torunlar olması hileşini düşünerek imamlığın devam etmesi ve böylece de imamiye mezhebinin devamı hileşini düşünüyorlardı. Fakat bunun Alevileri kaydeden görevliler tarafından yalanlanacağı, yalan olduğu ortaya çıkacağı anlaşılınca, bunun Abbasiler ve emirleri tarafından anlaşılacağına kanaat getirince onikinci imamın sirdapda kaldığını onun «Ğaybubeti Suğra» (Küçük kayboluş) ve (Gaybubeti Kübra» (Büyük kayboluş) olmak üzere sirdabda kaldığını iddia ettiler. Ve bütün müslümanlardan Allah'ın akıl bahşettiği insanlardan bu yolana inanmalarını istiyorlar ki onlarla anlaşma veya [aklaşma olsun. Heyhat. Bu, ancak bütün islam alemi bir akıl hastanesine dönüşürse o zaman belki mümkündür. Akıl nimetini verdiği İçin Allah'a hamdolsun. Akıl sahih imandan sonra ne büyük nimet!

MÜSLÜMANLARIN BAĞLILIĞI

- Müslümanlar imanı sahih her mü'mini severler ve onu dost kabul ederler. Ehli beytin salihleri de herhangi bir adet zikredilmeksizin hepsi aynı hükme dahildir. Müslümanların sevdiği mü'minlerin başında Resulullah'ın cennetle müjdelediği aşare-i mübeşşere vardır. Şiiler'in kâfir olduklarına hiç delil olmasa Resulullah bu on kişi cennettedir dediği halde Resulullah'a muhalefetleri küfürleri için yeterlidir. Müslümanlar Islam için çalışan ve Islam aleminin omuzlarında yükseldiği diğer sahabileri de sever ve onlara bağlıdır. Hakkın ve hayrın İslam topraklarında kanlarıyla yeşerdiği bu sahabenin Hz. Ali ve evladına karşı düşman olarak yaşadığı iftirasını da yine Şiiler atmışlardır. Bu sahabe Hz. Ali ile kardeşçe, birbirini severek ve birbirlerine yardımlaşarak yaşamışlar ve aynı şekilde de vefat etmişlerdir. Bunu Allah'ın kelamından daha güzel ifade eden yoktur. Fetih Suresi, ayet : 29; «KafirIere şiddetli, kendi aralarında merhametli.» Hadid Suresi, Ayet : 10; «GökIerin ve yerin mirası Allah'ındır. Mallarınızı Allah yolunda niçin sarfetmiyorsunuz? İçinizden Mekke'nin fethinden önce sarfeden ve savaşan kimseler, daha sonra sarfedip savaşan kimselerle bir değildirler. Berikiler daha üstün derecededirler, Allah hepsine cenneti vadetmiştir. Allah işlediklerinizden haberdardır.' Allah vadinden döner mi? Ali İmran suresinde ise şöyle buyurdu : alnsanlar için ortaya çıkarılan en hayırlı ümmetsiniz.»

HULEFA-İ RAŞİDîN ARASINDAKİ SEVGİ VE MUHABBET

Mü'minlerin emiri Hz. Ali'nin kendinden önceki halifelere sevgisini inkar mümkün değildir. Hasan, Hüseyin ve lbnu'l-Hanefiyye'den sonra evlatlarına isim verirken birine Ebu Bekir, diğerine Ömer, bir diğerine ise Osman isimlerini seçmiştir. Kızı Ümmü Külsüm elKübra'yı Hz. Ömer ile evlendirmiş, şehadetinden sonra da amcasının oğlu Muhammed b. Cafer b. Ebi Talip ile, o da ölünce onun kardeşi Avn b. Cafer ile evlendirmiş ve Ummü Külsüm onun zevcesi iken vefat etmiştir. Abdullah b. Cafer (Tayyar) oğullarından birine Ebu Bekir, bir diğerine Muaviye ismini vermiştir. Bu Muaviye (Muaviye b. Abdullah b. Cafer 'b. Ebi Talib) oğullarından birine Yezid ismini vermiştir. Zira bazıları Yezid'in siyretinin düzgün olduğunu söylemektedirler. Muhammed b. El-Hanefiyye b. Ali b. Ebi Talib)una şehadet etmektedir.

NİÇİN ONLARDAN İLGİMİZİ KESİYOR, TEBERRİ EDİYORUZ

Şiiler'in bizden istediği teberri, aramızdaki yaklaşmanın karşılığı olacak ve diledikleri şahıslardan biz ilgimizi keseceksek başta ilk imamları Hz. Ali, çocuklarına Ebu Bekir, Ömer ve Osman ismi vermekle hata etmiş ve kızını Hz. Ömer'le evlendirmekle hatada daha da ileri gitmiş olacaktır. Aynı şekilde İbnu Zübeyr'in davetçisi Abdullah b. Muti gelip Yezid'in rakı içtiğini, namazı terkettjğini ve kitaba, sünnete aykırı davrandığını iddia ettiğinde Muhammed b. El-Hanefiyye Yezid lehine şehadet ederken yalan söylemiş olurdu. Abdullah b. Muti'e «Zikrettiğiniz şeyleri ben onda görmedim. Yanında bulundum ve onunla bir arada ikamet ettim. Namaza devam ettiğini, hayrı araştırdığını, fıkhî hükümler sorduğunu ve .sünnete bağlı olduğunu gördüm» diye cevap verdi. İbnu Muti ve beraberindekiler ona : Sana tasannu için öyle yapmıştır dediklerinde «Söylediğiniz içki içme hadisesini size gösterdi mi? Eğer sizin yanınızda içti ise sizler onun ortağı sayılırsınız. Yok sizin yanınızda içmediyse bilmediğiniz, görmediğiniz şeye şahitlik yapmanız size helal değildir.» demiş. Onlar : Görmedi isek de bu bizce malumdur dediklerinde de «AIlahu Teala şahitlere bunu yasaklamış ve buyurmuştur ki (Bildikleri halde (bilerek) şahitlik yapanlar hariç, sizin bu işinizden herhangi bir şey (biliyor) değilim.»

Hz. Ali'nin oğlu Muhammed b. El-Hanefiyye Yezid için böyle şehadet ederken, Şia'nın bizden istediği ilgi kesme ile bu hakikat nasıl bağdaşır. Şia bizden Yezid'in babasından ve babasından da hayırlı üstün Ebu Bekir, Ömer, Osman, Talha, Zübeyr, Amr b. As ve diğer sahabeden teberri etmemizi, ilgimizi kesmemizi istiyorlar. Kitap ve sünneti muhafaza eden ashabdan yüz çevirmemizi istiyorlar. Şiiler'in yaklaşmak için bizden istedikleri fiat çok pahalı, hiçbir şey almıyoruz herşeyimizi veriyoruz. Hileli mal getirmek isteyen kimşeyle muamele yapan kimse ahmaktır. Nusayr Tusi'nin tesbit ettiği Nimetullah Musavi ve elHunsari'nin desteklediği ve Şia dininin esası olan velayet ve beraatin (ehli beyte ve oniki imama bağlılık, sahabeden ilgi kesmek ve onlara düşmanlık) manası İslam dinini değiştirmek ve İslam binasını omuzlarında yükseltenlere düşmanlıktan başka birşey değildir. Evet sadece herşeyleriyle herkese muhalif olan kendilerinin fırka-i naciye olduğunu söylemekle yalan söylemişlerdir.

ŞİA'DAN İSMAİLİYE'NİN AYRILMASI

İsmailiyye de aynı Şia gibi müslümanlara muhalefette İmamiye Şia'sının yolunu takip etmektedir. Sadece ehli beytten bazı isimleri tayin hususunda Şia'dan ayrılıyorlar. Imamiye Caferi Sadık'a kadar Ismailiye'nin bağlandığı bütün imamlara bağlanıyorlar ve kabul ediyorlar. Caferi Sadık'tan sonra ayrılıyorlar. Imamiyye Musa b. Cafer ve onun nesline, Ismailiye ise İsmail b. Cafer ve onun soyundan gelenlere müvalat 'ediyorlar. Bağlanıyor ve itaat ediyorlar. Ismailiyye taifesinin İsmail ve neslinden gelenlere aşırı bağlılığı Safevi devleti günlerinden beri Şia'nın hasedine sebeb olmuştur. Ve bunun üzerine onlar da Meclisi ve yardımcılarının elinde yuvarlanmışlar, eski devirlerde aşırıları (ğulat) azınlık iken, bundan sonra istisnasız hepsi aşırı (ğulat) bağlılar haline gelmişlerdir. Bu gerçeği Cerh ve Tadil alimleri Ayetullah el-Mamkani eski ğulat hakkında yazdığı kitapta itiraf ederek bu mevzunun geçtiği her bahiste eskiden aşırı kabul edilen inançların bugün İmamiye Şiası'nın mezhepte zaruri olarak inanılması gereken şeyler olduğunu ilan etmiştir. Demek oluyor ki, İmamiye, İsmailiye ile taassubunda, aşırılığında birleşiyor, ancak bazı isimler üzerinde ihtilaf ediyorlar. Aralarında Peygamber mertebesinden daha yukarı mertebelere çıkarttıkları bazı isimler üzerinde ihtilaftan başka farkları yok. Kendi imamlarım ve özellikle hayali onikinci imamı ilahlık derecesine çıkartırken Resulullah (SAV)'ın gaybiyyattan Allah'ın kendisine bildirdiklerine inanmamayı Muhammed Hasen el-lştilaninin diliyle ilan ediyorlar.

Nusayr Tusi'nin tespit edip, Nimetullah Musevi ve Bakır Hunsari'nin teyidlerinde itiraf ettikleri gibi Şia taifeleriyle Müslüman taifelerin birbirine yaklaşmasının imkansızlığı Şia taifelerinin müslümanlara temelde muhalefet etmesi sebebiyledir. Bu durum Bakır Meclisi'nin çağdaş' olan Nusayr Tusi zamanında böyle ise bugün daha kötü, daha zordur.

ŞİİLER YAKLAŞMA DEĞİL MEZHEPLERİNİ YAYMAK İSTİYORLAR

Şunda şüphe yok ki Şiiler kendileri yaklaşma istemiyorlar. Bunun için de yaklaşma fikrini ehli sünnet diyarında yaymaya çalışıyor, Şii bölgelerinde bunun için bir adım dahi atmıyorlar, bir kelime dahi konuşmuyorlar. İlmi merkezlerinde bu yaklaşmanın eserine, izine dahi rastlanmıyor. Bu çağrı fazı toprağına, toprağı fazına birleşmeyen elektrik kablolarına benziyor. Bu sebebten de bu uğurda yapılacak her çalışma çocuk oyunu gibi hiçbir faide getirmeyen lüzumsuz bir çalışma olarak kalacaktır. Sadece ehli sünnetten, tek taraflı tutumdan bundan başka semere beklenemez. Ancak Şia Peygamberimiz (SAV)'den bu yana Şii olmayan herkesten beri olduğu akidesinden, Ebu Bekir ve Ömer (RA)'ya lanetten vazgeçmedikçe bu çalışmalar boşunadır. Yine Şiiler imamlarının beşeriyet sıfatlarından arındırıp ilahlık mertebesine çıkaran inançlarından vazgeçmedikçe yaklaşma mümkün değildir. Çünkü bu inanç İslam dininden çıkmak, Peygamber ve ashabının gösterdiği yoldan sapmak demektir.

Şiiler İslam'a, İslam inanç ve tarihine ters düşen bu azgınlığı terketmedikçe müslümanların kabul ettiği temel ve esaslara muhalif temel ve esaslarıyla yalnız kalacaklar ve bütün müslümanlar onları terkedecektir.

Daha evvel bir gerçeğe işaret etmiştik : Komünizmin Irak'ta ve İran'da, diğer İslam ülkelerine oranla daha çabuk gelişmesinin sebebini Şiiliğe bağlamıştık. Bu iki ülkedeki komünistler o ülkelerin Şii, evlatlarından oluşuyorlardı. Zira Şia mezhebini anlaşılmayan hurafe yalan ve hayali şeylerle dolu görünce, teşkilatlı, her dilde yayın yapan, belli ilmi ve iktisadi metodlar takip eden komünizm tuzağına düştüler. Eğer -İslam dinini Şiiliğin dışında doğru olarak Peygamber'den (sav) geldiği gibi öğrenseydiler bu çukura böylesine düşmeyeceklerdi.

BABİYYE FİTNESİ

Yüz sene kadar evvel İran'da Bab fitnesi zuhur edip de Muhammed Şirazi' kendisinin Mehdiyi Muntazarın (beklenen mehdinin) kapısı olduğunu iddia edip daha sonra da Mehdi olduğunu öne sürünce bir yığın İranlı. Şit ona inanmış ve etrafında toplanmıştı. Bunun üzerine Iran hükümeti bu zatı hurafe ve yalanlardan uzak Hanefi sünnilerin çoğunlukta olduğu Azerbaycan'a sürmüş, başka Şii bir şehre sürmemişti. Çünkü Ehli Sünnetin olduğu yerlerde böyle sapık iddialara kulak verecek batıl inançlar yaşamazdı. Çünkü Şiiler böyle iddialara hemen kanacak akidelere sahiptirler. Aynı şekilde bu hurafe inançlar geçen asırda Babilik ve Bahailiğin yayılmasına da sebep olmuştur. Okuyan ve kültür sahibi olan Şii çocuklar da uyanarak Şiiliğin sebebiyle İslam'dan soğuyorlar ve aklın kabul etmeyeceği bu inançlar karşısında komünizme kayıyorlar. Bu yüzden de Iran ve Irak'ta komünizm diğer Islam ülkelerine oranla hızlı gelişmiştir.

Müslümanlanların nasihat etmek için Allah'a, Resulullah'a (sav) ve bütün müslümanlara verdiği söz gereğince bu konuda yazabildiklerim bunlardır. Allah kıyamete kadar dinini, milleti İslamiyeyi, islamın -varlığını yıkıcı ve hilekarların' şerrinden korusun.

FAYDALI BİR AÇIKLAMA

«Bu açıklama Şam Arap Bilimsel Enstitüsü dergisinin Birinci Cild 26 Rabiulevvel 1373 tarihli sayısından alınmıştır.»

EVALI-L-MEKALAT FIL-MEZAHIB-I VELMUHTARAT

Telif: El-Müfid b. en-Nu'man, öl. 413 H.

Crandabi vaizi el-Hac Abbas Kalı tashih edip bazı taliklerde bulunarak yayımı ile ilgilenmiştir.

(1) İlk kitabın ismi müsemmasına delalet ediyordu. Fırkaları ve mezhepleri inceleyip Imamiye (İsna aşariye) ile ilgili yerleri ele alıyor. Müellif kitabı çeşitli bablara ayırıyor: Bu kitabın birinci babı Şia ile Mu'tezile arasındaki farklar hususunda. Bu babda «Teşeyyu'» kelimesinin luğat ve ıstılahi anlamını ve Şia'ya bağlı diğer fırkalardan hangisinin bu ismi kullanmaya layık olduğunu zikrettikten sonra «l'tizal» kelimesinin manasını ele alıyor tarihini ve bu lakabın kendisine verildiği kimseleri inceliyor. İkinci bab kitabın başında olduğu gibi Imamiye ile diğer Şii mezhepleri arasındaki fark hususunda. Bu babda Zeydiye'ye işaret ederek Imamiye'den ayrıldığı hususları gösteriyor. Üçüncü babda Imamiye'nin konusunda Mutezile hilafına ittifakını zikredip bu iki mezhep arasında Nübüvvet (Peygamberlik) ve İmamet (İmamlık, Halifelik, Başkanlık) ve diğer konulardaki ihtilaf ettikleri teferruatı ele alıyor. Dördüncü Babda ise Âli Muhammed'den; Eimme.i Hüda'dan nakledilenlere uygun olarak ihtiyar ettiği usulleri vasfediyor ve bu konuda kendi mezhebine uyan diğer Makalat sahiplerini zikrediyor. Bu kitaptaki Tevhit Sıfat, Adl, Lutf, Salah, Aslah ve Nübüvvet bablarında itikadi meselelerin en önemlilerini zikretmiştir. Aynı şekilde İmamet meselesini ve bu meseleyle ilgili, bu meseleden ortaya çıkan teferruatı, Kur'an'ın mucizesi, Mead, Va'd, Vaîd, Esma, Ahkam ve diğer konulan bablarında ve fasıllarında ele almıştır.

İkinci kitap ise Saduk ismiyle bilinen Ebu Cafer b. Ali b. Babeveyh el-Kummi'nin «Tashîh.ul-ltikad» isimli telifidir. Bu kitapta (Fırka-i Naciye'nin zaruri ve gayri zaruri itikatlannın hepsini) zikretmiştir. Bu kitaptaki mevzulardan bazıları şunlardır: Keşfü-s -Sak'ın manası, Yed, Nefhul ervah'ın tevili, Allah hakkında mekr ve hud'anın manası, «Allahu yestehziubihim»in manası, «Nesullahe fenesiyehumun manası.

Kitapta Allahu Teala'nın sıfatları, kulların fiillerini yaratması, Meşiet ve İrade, kaza ve kader ayetlerinin tefsiri, 'Fıtratullah»ın manası ıstitaat ,beda, cidal, levh, kalem, arş'ın manası, nefis ve ruhların yaratılması sevap ve cezanın vukuunu ve daha sonra vuku bulacak şeyler hakkında konuştuktan sonra ahirete ait meseleleri inceliyor. Daha sonra vahyin inişini, imamların masumiyetini yaratma ve tefviz'i (Mufavviza onlara göre gulattandır. İddialarından biri de; Allah özellikle imamları önce yarattı, alemi ve alemde bulunanların yaratılmasını imamlara bıraktı!!!) ele alarak inceleyip, kitabı Takıyye ve bazı fer'i meselelerle bitiriyor. Üstad Zencani «Evail-el Makalat» kitabını ve müellifi Şeyh Müfid'i tanıtırken ilmi hayatının genelde kendi mezhebini propaganda ile, mezhebini müdafaa ve muhalifleriyle mücadele ederek geçirdiğini beyan etmektedir.

Ben de derim ki : Bu kitab ve hocası Saduk'un risalesini şerhederek koyduğu haşiye ve takrirler buna şahittir. Kitabın onuncu sayfasında «Mü'minlerin emiri Ali ile harbedenler hakkındaki hüküm» başlığı altında şunları yazmıştır': «lmamiye Zeydiye (1) ve Hariciler (2)

Şam ve Basra ahalisinden ahidlerini bozarak mü'minlerin emiri Ali ile harbedenlerin bu harpleri dolayısıyla kafir ve sapık olduklarına, bu sebebten de ebediyyen cehennemde kalacaklarında ittifak etmişlerdir. Bu ittifak ayeti kerimenin hilafına, aksine bir ittifaktır. Çünkü ayeti kerime (Allah kendisine şirk koşulmasını bağışlamaz. Bunun dışında dilediğini bağışlar» buyurmaktadır.

Bilimsel Enstitünün «Tarif ve Tenkit» babında bana tanıtmam için verdiği bu kitapta Kafi, Tehzip ve başkalarında bulunan müslümanların tekfiri, lanetlendikleri ve ebedi cehennemde kalacakları gibi şeyleri mülahaza ettim. Bu kitabı tashih edenleri, takriz yazanları tenkit etmeyi ve onlara itirazı uygun görmüyorum. Çünkü onlar da zaten bu asırda Şiiler'in ileri gelen müctehidlerindendir. Bu kitapların okuyuculara kin, düşmanlık ve buğz aşıladığı şüphesizdir. Çünkü Asrı saadet ve ondan sonrakiler hakkında lisanları en kötü kelimeleri kullanmakta başta üç büyük halife ve bazı Peygamber zevceleri olmak üzere onlarla beraber olan muhacir ve ensara en çirkin sözlerle dil uzatmaktadırlar. Halbuki Kur‘an Allah'ın bunlardan razı olduğunu beyan etmektedir..

Bu kitaplar hiç şüphesiz birer fitne kaynağıdır. Sahabeye hücum etmek isteyen onlara müracaat ediyor ve her lanetçide bu kitaplardan kaynaklanıyor.

Biz şimdi hastalığın gizlendiği yerlere işaret ediyoruz. Artık birliğe, uyuşmaya davet edenler bunun çaresine baksınlar. Emeviler, Abbasiler devri geçmiş,

Cemel, Nehrevan,Sıffin'de bulunanlar da artık ortada yoktur. Hesapları alemlerin Rabbine aittir.

Selefi salihin tartışması, mücadelesi, kendi asırlarında zuhur eden İslami fırkalarla idi. Kaderiyye, Hariciler. Cebriye, Cehmiye, Mürcie, Vaîdiyye ve bunlara benzer diğer fırkalar hakkında makaleler yazmışlar, insanlar arasında bu makaleler yayılmıştır. Zamanımız da dinimiz hakkında şek ve şüphe uyandırıcı fikirler yayılmaya başlamıştır. Bunların başında bazı devletlerin mal ve eleman ile yardım ettiği Hristiyan mısyonerleri gelmektedir. Bunlar kendilerini feda ederek çalışmaktadırlar. Ayrıca dinsizliği ve fesadı yayanlar da eksik değildir. Bunların batıl propogandalarına cevap verecek ve gemlerini çekecek İslam davetçileri hani nerede? Bu ve buna benzer vakıalara ulemanın dikkatlerini çekeriz. Başarıya ulaştıran da yardım eden de Allah'dır.

Muhammed Behcet el-Baytar

Bismillahirrahmanirrahim

BU RİSALE VE DİĞERLERİNDE ZİKREDİLEN EHLİ SÜNNET VE Şİİ İNANCI ARASINDAKİ FARKLARIN ÖZETİ

KUR'AN-I KERİM

Ehli Sünnet'e Göre

Ehli Sünnet Kur'an'ın sıhhatine, ziyade ve noksan olmadığına ittifak etmiştir. Kur'an Arap dili kural ve usullerine uygun olarak anlaşılır. Ehli Sünnet Kur'an'ın Allah'ın kelamı olduğuna, hadis ve mahluk olmadığına, içinde batıl bir şeyin bulunmadığına ve müslümanların inanç ve muamelatta ilk kaynağının Kur'an olduğuna inanırlar.

Şiiler[1]e Göre

Bazılarına göre Kur'an sıhhatli değildir. Kur'an Şii inançlarından herhangi biriyle çatıştığında mezheblerine uygun garip teviller yaparlar. Bu Yüzden bunlara «Müteevvile» ismi verilmiştir, Daima Kur'an toplanırken ortaya çıkan ihtilafa işaret etmeyi severler. Kendi imamlarının sözleri onlara göre güvenilen teşri kaynağıdır.

HADİS

Ehli Sünnet‘e Göre

Şeriatta İkinci kaynak ve Kur'an'ı açıklayıcı mahiyettedir. Peygamber (SAV)'den sahih olarak gelen herhangi bir hadise muhalefet etmek caiz değildir. Hadislerin sahih olduğunu anlamak Islam Ummeti alimlerinin Hadis Usulü hususunda ittifak ettiği kurallara dayanır.

Bunun yolu da senedin tahkikidir. Kadın ve erkek ayırdedilmeksizin adil şahısların şehadetiyle güvenilir olup olmadıkları incelenir. Her hadis rivayet edenin belli bir tarihi, rivayet ettiği hadislerin sahih olup olmadığı tesbit edilmiştir. Yalancıdan, meçhul şahıslardan sadece akrabalık vasfıyla hadis kabul edilmez. Çünkü hadis rivayeti her türlü itibarın üzerinde büyük bir emanettir.

Şiiler‘e Göre

Resulullah (SAV)'ın ehli beytine nisbet edilen ve siyasi savaşlarında Hz Ali'nin yanında bulunanların rivayet ettiği hadislerden başkasını kabul etmezler. Hadislerin kabulünde sahih olup olmadığına, senedine ve ilmi metoda ehemmiyet vermezler. Çok defa meçhul şahıslardan rivayet ederler ve derler ki "Muhammed b. İsmail’den, o da ashabımızdan birinden, o da bir adamdan rivayet etti ki şöyle dedi...» Kitapları sıhhatinin isbatı mümkün olmayan onbinlerce hadisle doludur. Ve bu hadisler üzerinde dinlerini bina etmişlerdir.» Bu tutumlarıyla Sünnet-i

Nebeviye'nin dörtte üçünden fazlasını inkar etmişlerdir. Bu nokta Şiiler'in diğer müslümanlardan ayrıldığı en mühim noktadır.

SAHABE

Ehli Sünnet‘e Göre

Ehli Sünnet sahabeye hürmet edilmesi ve onlardan razı olduklarına ittifak etmişlerdir. Çıkan anlaşmazlıklar samimi olarak yaptıkları ictihad kabilindendir. Ve o ortam geçmiştir. Onların anlaşmazlıklarını ele alarak nesiller boyu kin beslemek caiz değildir. Zira sahabileri Allahu Teala hayırla zikretmiş çok yerde methetmiş ve bazılarını tahdid ederek beraetlerini beyan etmiştir. Bu sebebten de kimsenin onları itham etmesi helal olmaz ve bunda kimsenin de bir menfaati yoktur.

ŞİİLERE GÖRE

Resulullah’dan sonra parmak sayısını aşmayacak kadar az bir topluluğun dışında bütün sahabenin kafir olduğuna inanırlar. Hz Ali'ye çok özel bir makam verirler. Bazıları vasi bazıları peygamber bazıları da ilah mertebesinde olduğuna inanırlar. Sonra da kalkar müslümanlar hakkında Hz. Ali hususunda inançlarına göre hükum verirler. Hz. Ali' den önce halife seçilenler ya zalim veya kafirdir. Hz. Ali'ye fikrinde muhalefet eden zalim veya kafir veyahut da fasıktır. Hz. Ali'nin zürriyetinden gelenlere muhalefet etmek de böyledir. Böylece tarihte nesiller boyu devam eden bir düşmanlık ve iftira kapısı açtılar. Şiilik bu öğretilerle devam eden tarihi bir ekol haline geldi.

TEVHİD (ALLAH'I BİRLEME) İNANCI

Ehli Sünnet'e Göre

Allah'ın bir olduğuna, ortağı, benzeri olmadığına ,kul ile Allah arasında vasıta bulunmadığına iman ederler. Sıfat hususundaki ayetlere tevil, inkar ve teşbih yapmaksızın inanırlar. Allah dini tebliğ için peygamberler göndermiştir. Onlar da dini tebliğ etmişler hiçbir şeyi gizlememişlerdir. Gaybı sadece Allah'ın bildiğine inanırlar. Şefaatın Allah'ın izni şartına bağlı olduğuna, duanın, adağın ve kurbanın sadece Allah İçin olacağına, Allah'dan başkasına caiz olmadığına inanırlar. Hayır ve şerrin Allah'ın mülkünde olduğuna, Allah'dan başkasının diri olsun ölü olsun kainatta tasarruf ve yetkisinin olmadığına, herkesin Allah'ın fadl ve rahmetine muhtaç olduğuna inanırlar. Allah'ı bilmek ise akıldan önce Şeriat ve Allah'ın ayetleriyle olacağına inanırlar. Her zaman hakkı bulması mümkün olmayan aklıyla insan imanını kuvvetlendirir.

Şiiler'e Göre

Allah'ın birliğine iman ederler fakat bu inancı bazı şirke götüren tutumlarıyla bulandırırlar. Allah'dan başkalarına kullara dua eder onlardan isterler ve Ya Ali, Ya Hüseyin, Ya Zeyneb“ derler. Allah'dan başkasına kurban keserler ve adak adarlar. Ölülerden ihtiyaçlarının giderilmesini isterler. Kendilerince malum duaları vardır. Bu dualarla ibadet ederler. İmamlarının masum olduğuna ve gaybı bildiklerine inanırlar. İmamlarının kainatı idare ettiklerine inanırlar. Bu batıl inançlarını bina etmek için de kendilerine göre bir tasavvuf (bahsedilen tasavvuf gerçek olan

tasavvuf değil) kendilerince icad ederler. Evliyanın, kutupların ve Ehli beytin (Allah'ın kudretinin dışında) hususi güç ve kuvvetlerinin olduğuna inanırlar. Dinde imtiyazlı bir tabaka olduğunu yayarlar ve bu imtiyazın veraset yoluyla oğullarına geçtigini öğretirler. Allah'ı bilmenin akıl ile olduğuna Kur'an ayetlerinin aklın te'kidi mahiyetinde olduğuna, Kur'an'ın yeni şey getirmediğine inanırlar. Onlara göre Kur'an aklın eriştiği marifeti kuvvetlendirir.

RÜYETULLAH (ALLAH'I GÖRMEK)

Ehli Sünnet'e Göre

Ahirette görmek mümkündür. Zira Kur'an‘da: O günde bazı yüzler parlaktır (çünkü) Rablerine bakmaktadırlar» buyurulmaktadır. (Ayrıca bu hususta sarih hadisler vardır)

Şiiler'e Göre

Ne dünyada ne de ahirette görmek mümkün değildir.

GAYB

Ehli Sünnet'e Göre

Gaybı Allah'tan başkası bilemez. Allah gaybı kendisine has kılmıştır. Ancak başta Hz. Muhammed olmak üzere peygamberlerine gayba ait bazı şeyleri bildirir. «Dilediğinden başka onun ilminden hiç birşeyi kavrayamazlar.»

Şiiler'e Göre

Gaybı bilmenin sadece kendi imamlarının hakkı olduğuna inanırlar. (Gaybdan haber vermek Peygamberin hakkı değildir). Bu sebebden bazıları imamlarına ilahlık nisbet etmektedirler.

RESULULLAH'IN ÂLİ (EHLİ BEYTİ, TABİLERİ)

Ehli Sünnet'e Göre

(En sahih kavle göre) İslam dini üzerine kendine tabi olanlardır. Bir rivayette Ümmetin en muttaki olanlarıdır. Başka bir rivayete göre de Beni Haşim ve Beni Abdul-Muttalip'den mü‘min olan akrabalarıdır.

Şiiler'e Göre

Sadece damadı Ali ve onun bazı çocuklarıdır. Sonra onların oğulları, daha sonra da torunlarıdır.

ŞERİAT VE HAKİKAT

Ehli Sünnet‘e Göre

Şeriat, hakikattir; hakikat, şeriattır. Resulullah ümmetinden hiçbir şeyi gizlememiştir. Bütün hayırları göstermiş ve tüm şerlerden sakındırmıştır. Cenabı Hak «Bugün size dininizi tamamladım.» buyurmuştur. Dinin kaynakları Kur'an ve Sünnettir. Tamamlayıcı başka bir şeye ihtiyaç yoktur. Amel, ibadet ve Allah'a kavuşmanın yolu vasıtasız olarak açıktır. Kulların hakikatını sadece Allah bilir. Peygamberden başka her şahsın sözü alınır veya reddedilir. Çünkü Peygamber masumdur.

Şiiler'e Göre

Şeriat Peygamberin getirdiği ahkamdır. Ve sadece avam tabakası ile satıhcıları ilgilendirir. Halbuki Hakikat veya İlmi Hası Ehli Beyt‘in imamlarından başkası bilemez. Onlar Hakikat ilmini veraset yoluyla nesilden nesile elde ederler. Ve onların nezdinde sır olarak kalır. İmamlar hatadan masumdurlar ve amellerinin hepsi dindir. Onların her tasarrufu caizdir. Allah'a kavuşmak vasıtasız (imamlar olmaksızın) tamam olmaz. Bu Yüzden kendilerine verdikleri isim ve lakaplarda ileri giderek «VeliyyulIah, Babullah, Huccetullah, Ayetullah El-Masum vs.» gibi isimler verirler.

FIKIH (HUKUK)

Ehli Sünnet‘e Göre

Ehli Sünnet Kur'an ahkamına bütün dikkatleriyle inceden inceye bağlıdırlar. Kur'an ahkamını Peygamber'in sünneti açıklar. Resulullah'ın söz ve fiillerinden sonra sahabenin ve güvenilir (sika) tabiilerin sözleri de büyük ehemmiyet kesbeder. Çünkü bu tabaka Resulullah'a zaman bakımından insanların en yakınları ve ona en bağlılarıdır. Allah bu dini tamamladıktan sonra hiç kimsenin yeni ahkam getirmeye hakkı yoktur. Fakat tafsilatın anlaşılmasında ve yerli meselelerin çözümünde İslam alimleri Kur'an ve Sünnet'in ışığı altında gayret sarfederler. Yoksa kendiliklerinden yeni şeyler getiremezler. Mutlaka ayet veya hadise dayanması gerekir.

Şiiler'e Göre

Hukukta kendi imamlarına nisbet ettikleri kendi kaynaklarına dayanırlar. Kur'an ayetlerini Ümmet-i Muhammed'in galibiyetine muhalif olarak tevil ederler ve hukukta bunlara dayanırlar. Müctehid ve masum imamlarının yeni hükümler ihdas etme hakkı olduğuna inanırlar. Aşağıdaki hususlarda Şii imamları yeni ahkam getirmişlerdir :

1 -— Ezan, namaz vakitleri namazın heyet ve keyfiyeti.

2 Oruç vakitleri, orucu açma zamanı.

3 — Hac ve ziyaret işleri.

4 — Zekat meseleleri ve sarfolunacak yerler.

5— Miras.

Ehli sünnete muhalefet etmeye son derece dikkat ederler ve anlaşmazlık dairesini genişletmeye özen gösterirler.

VECA (BAĞLILIK)

Ehli Sünnet'e Göre

Vela tam bağlılık demektir. Ehli Sünnet «Resul'e itaat eden Allah'a itaat etmiştir» ayeti gereğince Resulullah'dan başkasına vela göstermezler. Resulullah'ın dışında kalan herkese Şeriat kaidelerinin hükmüne göre bağlanırlar. Çünkü Allah'a isyanda kula itaat yoktur.

Şiiler‘e Göre

Velayı imanın rükünlerinden biri Olarak kabul ederler. Onlara göre vela : Oniki imamı tasdik etmektir. Ehli beyte bu anlayış için de vela göstermeyen onlara göre iman vasfıyla vasıflanamaz. Arkasında namaz kılınmaz. Farz zekattan kendisine verilmez. Ancak kafirlere de verilen adi sadakalardan verilebilir.

TAKIYYE (İNSANIN KORKUDAN İNANDIĞININ AKSİNİ SÖYLEMESİ VEYA ÖYLE GÖRÜNMESİ)

Ehli Sünnet'e Göre

Ehli sünnete göre bir müslümanın diğer müslümanları sözüyle veya fiiliyle kandırması aldatması caiz değildir. Çünkü Resulullah "Aldatan bizden değildim buyurmuştur. Takıyye din düşmanı kafirlerden başkasına yapılamaz caiz değildir. Bu da sadece harp esnasında olur. Çünkü harp hiledir. Müslümanın hak hususunda cesur ve doğru sözlü olması, riyakar, yalancı ve sahtekar olmaması tam tersine iyiliği emredip kötülükten nehyetmesi gerekir.

Şiiler'e Göre

Takıyye Şiiler'in bütün fırkalannda mezheplerinin gereği olarak kabul edilen bir farzdır. Takıyye usulünü gizli ve açık olarak öğreniyorlar ve onunla amel ediyorlar. Özellikle de kötü şartlarda. Bu durumlarda kendilerine göre öldürülmeyi hak etmiş kimseleri medih ve senada mübalağa ederler. Kendi mezheplerinden olmayana küfür hükmü tatbik ederler. Onlara göre gaye her türlü vasıtanın mubah olmasıdır. Bu insanlar yalan, hile ve iki Yüzlülüğün butun üsluplarını mübah saymaktadırlar.

İMAMET VE DEVLET REİSLİĞİ

Ehli Sünnet‘e Göre

Devleti müslümanların arasından seçilen halife idare eder. Ve halifede denklik (2), yani akıllı, bilgili, salih olarak bilinmesi, emin olması ve bu mesuliyeti yüklenecek güçte bulunması gerekir. Müslümanlardan onu hal ve akd ehli seçer. Adaletle hükmetmez ise veya kitap ve sünnet ahkamını çiğnerse onu azledebilirler. Bütün müslümanların ona itaati gerekir. İdare külfet ve mesuliyettir, mükafat ve ganimet değildir.

(I) İmamlarından rivayet ederler ki şöyle demişlerdir: -Takıyye benim ve babalarımın dinidir.- «Takiyyesi olmayanın dini yoktur.• Mutemet kitaplarından -İslam Kurtuluş ve Seadetin Yolu- isimli kitabın 109 uncu sayfasında şunlar vardır: -Mükellefin nefsinde yahut malında bir zarara girme ihtimali varsa veya umumi düzene bir halel gelecekse onun emri bilmarufu terketmesi vaciptir. Bu hüküm Şia'nın özelliklerinden biridir ve Takıyye diye isimlendirilir.»

Ehli sünnetin bazılarına göre İmamın Kureyşten olması şart koşulur.

Şiiler'e Göre

İdare Hz. Ali ve Hz. Fatıma'nın çocuklarında veraset usulüyle devam eder. İşte bu idare meselesi yüzünden Şiiler hiçbir idareciye halisane bağlanmazlar. Çünkü inançlarına göre Fatıma evladı olmayan idareci olamaz. Bu düşüncelerinin tarihte gerçekleşmesi üzerine bu inançlarına Ric'at nazariyesini eklediler. Ric'atın manası : Son imamları Olan El-Kaim ahir zamanda kalkacak, gizlendiği yerden çıkarak bütün siyasi hasımlarını kesecek ve Şia'ya diğer fırkalar tarafından tarih boyunca gasbedilen haklarını geri verecek.

SONUÇ

Maksadım Ezher ulemasının yazdığı nasihatları neşrederek Ezher Şeyhine İmamiye. Caferiye mezhebine yardım hususunda kendişini boşuna yormamasını Ehli Sünnet ile Caferiler arasını bulmanın mümkün olmadığını anlatmak idi. Ezher'den gönderilen heyetler Suriye ve Lübnan'daki Şiiler'in hâlâ eski hallerinde devam ettikleri İslam'dan ve Araplardan tamamiyle uzak oldukları ve müslümanlara uyum sağlamalarının mümkün olmadığını bildirmişler. Allah nasihat eden Muhammed , Arafe, Taha Muhammed Sakit ve Abdullah es-Sübki'den razı olsun. Ayrıca bu konuda Riyad'da Rayetül İslam dergisinde ibrahim el-Cebhan ve başkaları makaleler neşretmişlerdir.

Arkadaşları tarafından Hadramevt Müftüsü ismi verilen Abdurrahman Ubeydullah es Sekkaf'ın şiir divanı bazı şirk ifade eden şeylere yer vermektedir. Sakkaf Yemen imamı Yahya Hamiduddın'e bir kaside yazmış İmam Yahya da ona cevap vermiştir. Divanın 446 ıncı sayfasında şu beyitler vardı :

Düşmanlarınıza açıktan küfrederiz. Allah'ın laneti devamlı tekrar tekrar onların üzerine olsun.

Siz mahşere Fatıma Betül ile gelirseniz hasımlarınızın hesabı nasıl olacaktır? imam Yahya şöyle cevap verdi :

Sünneti ğarranın izini takip etmek bu toprağa ayak basan en hayırlı kimsenin sünnetini takip etmektir.

Rafiziler hiçbir mezheb kabul etmezler aynı şekilde Cehm gibi Cebriyeci de değildir, olmamıştır.

Beyitlerin şarihi demiştir ki : Rafiziler Zeyd

b. Ali'yi reddeden bir Şia taifesidir. Onu Şeyhayn'den (Ebu Bekir ve Ömer) teberri etmediğinde terketmişlerdi. Cehm b. Safvan ise sırf Cebriyecilerin başıdır.

imam Yahya Rafizilere Hz. Ebu Bekir ve Ömer'den teberri hususunda rıza göstermemiş ve onlar hakkında Hz. Fatıma'ya zulm etmiştir de dememiştir. Fedek'teki araziden miras verilmemesini zulm telakki etmemiştir. İmam Yahya Peygamberlerin miras bırakmadığını kabul etmiştir. Amcası Abbas ve Peygamber zevceleri de miras talep etmemişlerdir. Muhammed Akil kendisine Nasaihul Kafiye Limen Yetevella Muaviye kitabını hediye ettiğinde bu kitabın dağıtılmasını yasaklamıştır. Ve Onlar geçmiş bir ümmettir. Kazandıkları kendilerine sizin kazandığınız da kendinize» demiştir.

İmam Yahya idareyi ele almadan Yemen'de Buhari, Müslim gibi hadis kitapları yasaktı. Ve gizlice okunurdu. Çünkü oradaki Zeydiye Carudiyye fırkası bu hadis kitaplarını navasıp kitabı olarak telakki ediyorlar ve yasaklıyorlardı. Bu yüzden gizlice okunurdu. İmam Yahya idareyi ele alınca artık bu kitaplar açıktan okunur, alınır ve satılır oldu. Bizzat kendisi satın alır ve camilere dağıtırdı. San'a'daki El-Hızanetul Mütevekkiliyye kitaplarının fihristini inceleyen İmam Yahya'nın buraya vakfettiği ehli Sünnet hadis kitaplarını görecektir. Bazı Yemen alimleri şöyle demiştir: Emeviler de Abbasiler de öldü. Niçin o günün anlaşmazlıklarını bugüne getirip yeniliyorlar. Bu münasebetle aklıma gelenler bunlar.

Ve sallallahu ala seyyidine Muhammedin ve alihi ve sahbihi ve sellem (1).

14 Receb 1380

Muhammed Nasıf

(I) Bu açıklamanın faydası Yemen imamlarının Zeydiye'den olduğunu beyan etmektir.